

RHYS
BOWEN

PANSTVÍ
FARLEIGH

motto román

Panství Farleigh

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Rhys Bowen
Panství Farleigh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

RHYS
BOWEN

PANSTVÍ
FARLEIGH

Praha 2019

Přeložila Květa Palowská

*Tuto knihu věnuji Meg Ruleyové, která jí věřila
od samého začátku a pomohla jí vtisknout jasné
obrysy. Meg, jsi moje hvězda, a den,
kdy jsme se potkaly, patří k významným
okamžikům mého života.*

Září 1939

Od: Vláda Jejího Veličentva

Komu: Civilní obyvatelstvo Velké Británie

Po dobu války musí být dodržováno následujících sedm zásad:

1. Neplýtvajte jídlem.
2. Nemluvte s cizinci.
3. Veškeré informace si nechávejte pro sebe.
4. Vždy naslouchejte úředním pokynům případně je předávejte dále.
5. Cokoliv podezřelého hlase policii.
6. Nešířte neověřené zprávy.
7. Pokud dojde k invazi, uzamkněte všechno, co by mohlo pomoci nepříteli.

POSTAVY

Roderick Sutton, hrabě z Westerhamu, majitel sídla

Farleigh v Kentu

lady Esme Suttonová, Roderickova manželka

lady Olivie „Livvy“ Suttonová, dvacet šest let, nejstarší
dcera Suttonových, provdaná za vikomta Carringtona,
matka malého Charlese

lady Margaret „Margot“ Suttonová, dvacet tři let, druhá
dcera, nyní žije v Paříži

lady Pamela „Pam“ Suttonová, dvacet jedna let, třetí dcera,
v současné době pracuje pro „ministerstvo“

lady Diana „Dido“ Suttonová, devatenáct let, čtvrtá dcera,
zklamaná debutantka

lady Phoebe „Feebs“ Suttonová, dvanáct let, pátá dcera,
až příliš bystrá a všímavá dívka

Služebnictvo ve Farleigh

Soames, majordomus

paní Mortlocková, kuchařka

Elsie, posluhovačka u stolu

Jennie, služka na úklid

Ruby, pomocnice v kuchyni
 Philpottová, osobní služebná lady Esme
 chůva
 slečna Gumbleová, vychovatelka lady Phoebe
 pan Robbins, hajný
 paní Robbinsová, manželka hajného
 Alfie, hoch z Londýna, nyní přesídlený na venkov
 Jackson, podkoní

Sousedé

reverend Cresswell, vikář v kostele Všech svatých
 Ben Cresswell, vikářův syn, nyní pracuje
 na „ministerstvu“

v Nethercote

sir William Prescott, městský finančník
 lady Prescottová, manželka sira Williama
 Jeremy Prescott, syn sira Williama a lady Prescottové,
 letecké eso RAF

v Simla

plukovník Huntley, bývalý příslušník britské armády
 paní Huntleyová, plukovníkova manželka
 slečna Hamiltonová, starší neprovdaná žena
 dr. Sinclair, lékař
 různí vesničané, včetně dvojice umělců, stavaře
 a podezřelého Rakušana

důstojníci Královského Západokentského pluku

plukovník Pritchard, velící důstojník

kapitán Hartley, pobočník
vojáci

na Dolphin Square

Maxwell Knight, šéf špionážní skupiny
Joan Millerová, Knightova sekretářka

v Bletchley Parku

velitel Travis, zástupce šéfa tajné vládní složky
Trixie Radcliffová, debutantka, nyní vykonává užitečnou
práci
Froggy Bracewaite, šifrant

v MI5

Guy Harcourt, někdejší floutek, nyní spolupracovník Bena
Cresswella
Mike Radison, ředitel sekce

v sekci leteckého průzkumu

Mavis Pughová, čínorodá dívka

v Paříži

madam Gigi Armande, známá módní návrhářka
Herr Dinkslager, nacistický důstojník a v každém ohledu
nebezpečný člověk
hrabě Gaston de Varennes, Margotin milenec

PROLOG

*Elmsleigh, Kent
srpen 1939*

Léto bylo mimořádně horké. Ben Cresswell seděl na verandě klubovny a čekal, až na něj přijde řada na pátku. Cítil, jak mu slunce přes bílé kriketové kalhoty sežehává nohy. Vedle něj seděl plukovník Huntley a otíral si zarudlý zpocený obličej. Měl chrániče, protože byl další na pálce. Nebyl tak dobrý pálkař jako Ben, ale zastával úlohu kapitána týmu a ve vesnickém kriketovém mužstvu má postavení často přednost před schopnostmi.

Jen dvě sady a přijde čas na čaj. Ben doufal, že mladý Symmes neprovede jeden za svých šílených odpalů a bude vyautován před svačinou. Hlava mu sálala horkem, v ústech měl sucho. Zavřel oči a naslouchal uklidňujícím úderům pátky do míčku, bzucení včel na zimolezu za klubovnou, rytmickému rachocení sekačky v zahradě jednoho z domků. Mírný vlahý vítr přinášel vůni čerstvě posečené trávy mísící se s dýmem ze vzdáleného ohně. *Vůně a zvuky anglické letní neděle. Po staletí stejné,* pomyslel si Ben.

Zdvořilý potlesk nasměroval jeho pozornost zpátky k zápasu, kde dvě bíle oděné postavy sprintovaly mezi brankami, zatímco polář běžel, aby získal míček odpálený příliš pozdě. Další bod. *Chlapík*, řekl si Ben. Pro jednou by mohli dokonce i vyhrát. Na dokonale posekané hřiště dopadal stín věže kostela Všech svatých, kde byl jeho otec vikářem. A starý dub na druhém konci vrhal podobný stín na pomník vztyčený mužům z vesnice, kteří padli za světové války. Stálo na něm šestnáct jmen. Ben je spočítal. Šestnáct mužů a chlapců z vesnice, kde žilo dvě stě obyvatel. *Nesmyslné*, zabručel si pro sebe.

„A kde je vůbec mladý Prescott?“ přerušil jeho úvahy plukovník Huntley. „Dnes by nám byl užitečný. Poradí si s rychlým nadhazovačem stejně dobře jako jiní, které jsem viděl.“

Ben se odvrátil od hřiště a pohlédl na plukovníka. Byl to rozložitý zdravě vypadající muž, jehož obličej získal vlivem dlouhého pobytu v Indii a přemíry skotské whisky natrvalo barvu červené řepy. „Skládá pilotní zkoušky, sire.“

„Pilotní zkoušky? Tak tomuhle se ten mladý idiot v poslední době věnuje?“

„Ano, sire. Absolvoval letecký výcvik. Chce být připravený, chápete. Až bude vyhlášena válka, půjde rovnou ke Královskému letectvu jako pilot. Nechce skončit po krk v rozbáhených zákopech jako ti ubozí chlapi v minulé válce.“

Plukovník přikývl. „To byla hanebnost. Já jsem našťestí sloužil na severozápadní hranici. Doufejme, že tentokrát neudělají tu samou ztracenou chybu.“

„Válka je zřejmě nevyhnutelná, je to tak?“ nadhodil Ben.

„No jistě. Naprosto. O tom nemůže být pochyb. Jakmile ten mizera Hitler napochoduje do Polska, jsme morálně za-

vázání vyhlásit válku. Během následujících několika týdnů, řekl bych.“

Mluvil zvesela jako člověk, který ví, že už je příliš starý, aby ho povolali. „Minulý týden jsme měli v domě jednoho chlapíka z civilní obrany. Chtěli, abych vzadu na zahradě rozkopal trávník a vybudoval protiletecký kryt. Řekl jsem mu, že to nepřichází v úvahu. Na trávníku za domem hraje sáhibka svůj kriket. Všechno budeme mít na příděl. Nemůžeme očekávat, že se ještě ona vzdá svého kriketu.“

Ben se zdvořile usmál. „Rozumím, my jsme měli podobnou návštěvu. Dovezli nám hromadu vlnitého plechu a plány. Jako kdyby můj otec někdy něco postavil. Vždyť ten se s bídou naučil zapnout rádio.“

Plukovník na Bena zkoumavě pohlédl. „A co ty, mladý feláhu? Také plánuješ stát se pilotem?“

Ben se na něj omluvně usmál. „Rád bych, sire, ale v tuto chvíli si nemohu dovolit letecký kurz. Budu muset počkat, jestli mě k RAF vezmou.“

Plukovník zakašlal, jako by si právě uvědomil, že syn vikáře, který nedávno skončil v Oxfordu a teď učí v bezvýznamné základní škole, pravděpodobně nebude mít našetřenou nijak závažnou hotovost. Rozhlédl se a zjevně hledal záminku, jak změnit téma hovoru. Vzápětí překvapeně zvolal: „Vida! To je ale překvapení. Lady Pamela. Nevěděl jsem, že ji zajímá kriket.“

Ben cítil, jak ho zaplavuje horkost, a vztekal se sám na sebe. Pamela se k němu blížila ladnou chůzí, v broskvovém hedvábí vypadala úžasně. Do obličeje jí padal uvolněný pramínek popelavě světlých vlasů. Odhrnula ho a všimla si Bena. Muži chvatně vstali.

„To je od vás pěkné, že jste nás přišla rozveselit,“ prohodil plukovník a nabídl Pamele své místo na lavičce. „Posaďte se vedle mladého Cresswella. Jsem teď na řadě. Tak jako tak si potřebuji trochu rozproudit krev v nohou.“ Pamela po něm blýskla oslnivým úsměvem a vklouzla na volnou lavičku.

„Ahoj, Pam,“ pozdravil Ben. „Nečekal jsem, že tě tady uvidím. Myslel jsem, že jsi se sestrou v Paříži.“

„Byla jsem. Papá mi nařídil, abych jela domů. Totiž chtěl, abych vzala Margot s sebou. Je přesvědčený, že válka je za dveřmi, a bojí se, že sestra pak zůstane trčet na pevnině. Ale ona odmítá ustoupit.“

„To je tak zapálená pro módní návrhářství, že s ní nepohne ani hrozba války?“

Pamela mu s pobaveným úsměvem pohlédla do očí. „Spíš bych řekla, že důvodem, proč nechce odejít, je jistý francouzský hrabě.“

„A sakra,“ ujelo Benovi a nadával si, že se chová jako školák. „Tvoje sestra se zamilovala do Francouze?“

„Jsou celkem přitažliví, chápeš,“ řekla Pamela, aniž z něj spustila oči. „Pozorní. A mají takové zvyky, že například políbí dámě ruku. Kdo by odolal?“

„Doufám, že ty,“ vypálil dřív, než se ovládl.

„Já na galské typy neletím,“ prohlásila Pamela a rozhlédla se. „Jeremy dnes nehraje?“

A Ben si uvědomil, že nakonec nepřišla za ním. Jako by dostal ránu do žaludku. Tak Jeremy. Samozřejmě že to byl ten protiva Jeremy. Samovolně mu bleskla hlavou dávná vzpomínka. On, Pamela a Jeremy za letního odpoledne, jako je tohle, šplhají na statný dub ve Farleigh, sídle Pamelina otce, hraběte z Westerhamu. Jeremy první jako obvykle, hned za

ním Pamela. Lezla pořád výš, až se větev, na které se usadila, nebezpečně rozhoupala. „Výš už nešplhejte!“ zavolal Ben. Provokativně se na něj usmála. Nato se ozval ten příšerný praskavý zvuk. A pak pohled do Pamelina překvapeného obličeje, když je míjel jako ve zpomaleném záběru, a vzápětí žuchnutí, jak dopadla na zem. Než k ní slezli, uplynula celá věčnost. Jeremy byl dole první, seskočil vedle ní. Ben poslední, jako obvykle. Ležela bez hnutí. Najednou otevřela oči, pohlédla nejdříve do Benova ustaraného obličeje, pak zaostřila na Jeremyho a oči se jí rozzářily. „Klid, nic mi není.“ V pořádku ale nebyla. Měla zlomenou ruku. Tehdy si Ben poprvé uvědomil, že jí nezáleží na něm, ale na Jeremym. A také to, jak moc jemu záleží na ní.

Tolik vzpomínek na dávno minulé léta...

Ozvaly se výkřiky a brblání davu.

„Zatracený mladý trouba,“ zabručel plukovník Huntley. „On to napálí. A je zase venku.“

Vstal, ale než vyšel z klubovny, aby se střetl s vyřazeným pálkařem, na obloze se ozval hukot. Všichni zvedli hlavy. Nad kopci se objevilo letadlo, letělo velmi nízko. Hukot se proměnil v řev. Letadlo dál klesalo.

„Snad tady nechce přistát?“ vykřikl plukovník Huntley. „Co si ten blázen myslí?“

Letadlo se ale *chystalo* přistát. Sklouzlo nad rozložitým červeným bukem, načež se zlehka dotklo louky. Rozehnilo hráče kriketu a těsně minulo uvalcované kriketové hřiště.

Bylo žluto-černé a připomínalo přerostlou vosu. Několikrát poskočilo po trávě a zůstalo stát před klubovnou. Ben zaslechl, jak plukovník huhlá: „Co to má ksakru znamenat?“ Ale odpovědět se neobtěžoval. Ještě než pilot odložil ochran-

né brýle a kuklu, Ben poznal, že je to Jeremy. Ten přelétl očima hlouček lidí před sebou a všiml si Bena; usmál se od ucha k uchu jako vždycky a zuřivě na něj zamával.

„Zrovna jsem ji koupil!“ zakřičel. „Nádherná, vid? Pojd se proletět.“

Než Jeremy odpověděl, Pamela vstala a rozběhla se k letadlu. „Můžu letět taky?“

„No ne, to je ale překvapení,“ divil se Jeremy. „Nečekal jsem, že tě potkám na kriketovém zápasu. Já myslel, že jsi v Paříži. Ale nezlob se. Tenhle stroj je jenom dvoumístný a na to, abys lezla do kabiny, nejsi zrovna oblečená, i když vypadáš kouzelně...“, nedořekl. „Kdyby ti to nevadilo, můžeme se sejít později,“ dodal. „A pokud chceš, zeptám se tvého otce, jestli bych tě mohl ve svém novém stroji vzít nahoru.“

„Skvělé.“ Pamela se otočila, zamířila zpátky k altánu a v rozčilení lehce zavadila o Bena. „Nakonec jde vždycky o mužský svět, že? Jistě, zeptej se mého tatínka. Tak honem, utíkej. Zajdi za ním a pěkně si povídejte.“

„Nechci tě tady nechat samotnou. Někdo určitě bude...“, huhlal Ben.

„Panebože. Já přece vím, že se nemůžeš dočkat, aby ses proletěl,“ řekla. „Jen jdi. Běž.“ A přátelsky ho postrčila.

Ben vykročil k letadlu, rozpačitý, že ho sleduje celá vesnice. Jeremy zářil radostí. Ten výraz už viděl Ben mnohokrát – obvykle když Jeremy provedl něco absolutně zakázaného.

„Jestli tomu dobře rozumím, tak jsi zkoušky složil,“ řekl Ben odměřeně.

„S přehledem, hochu. Ten chlapík povídal, že jsem k létání zrozený. Vždyť mám také v rodinném erbu sokola, tak není divu. No tak pojd, nestůj tam. Naskoč si.“

Ben vylezl na zadní sedadlo. „Helmu nebo něco nepotřebuju?“

Jeremy se rozesmál. „Jestli se zřítíme, mizerná helma ti moc platná nebude. Neměj strach. Zvládl jsem to za chvíli. Teď už je to hračka.“

Motor se rozeřval. Letadlo poskočilo po trávě a nabíralo rychlost, až se vzneslo. Obkroužili altán a znovu s rachotem přeletěli nad kriketovým hřištěm. Statný buk v zadní části farní zahrady minuli jen o pár metrů. Pod nimi se rozprostírala vesnice Elmsleigh, vystavěná kolem travnaté návsi s kriketovým hřištěm uprostřed, památníkem světové války na význačném místě na jedné straně a kostelem sv. Marie s ladnou špičatou věží na druhé. Pod pravým křídlem ležely šlechtěné zahrady Nethercotu, Jeremyho domova. Letadlo se naklonilo a na dohled se objevilo město Sevenoaks a pak celé údolí Shoreham Valley se stezkou North Downs stáčející se k jihu. Řeka Medway představovala zářivý pruh vlevo, Temže ještě výraznější pruh na západním obzoru. Ben byl s větrem ve vlasech nadšený.

Jeremy se k němu obrátil. „To je věc, co říkáš? Nemůžu se dočkat, až ta show vypukne. Tohle je moje představa, jak by válka měla vypadat – gentlemanská. Bojovník proti bojovníkovi a lepší muži zvítězí. Měl by sis taky obstarat pilotní průkaz, hochu, ať můžeme nastoupit společně.“

Ben si v duchu říkal, jak je zbytečné zmiňovat, že si nemůže dovolit výcvik zaplatit. Jeremy nikdy nechápal, že by peníze mohly být problém. V Oxfordu zval Bena pořád na drahé výlety do londýnských kabaretů a nočních klubů, nebo dokonce na víkendové výjezdy do Paříže. Jeremy by ochotně zaplatil za oba, ale na to byl Ben příliš hrdý, a tak si pokaždé

vymyslel, že musí dokončovat nějakou esej. Následkem toho si vysloužil pověst šprta, jímž nebyl. A vynikajícího studenta, jímž také nebyl. Dosáhl velmi pěkné dvojky. Jeremy prolezl s trojkou, ale v jeho případě na tom nezáleželo. Byl jediným synem a jednoho dne zdědí titul i všechno, co s tím souvisí.

„Tak co ty na to?“ křikl Jeremy.

„Absolutní senzace.“

„Já vím. A víš co? Poletíme do Francie.“

„Ty máš dost benzínu?“

„Jak to mám vědět? Právě jsem ten stroj koupil,“ řekl Jeremy se smíchem. Naklonil letadlo a zakroužil širokým obloukem směrem k vesnici. Pod sebou viděli hlavní ulici lemovanou domky, která vedla na travnatou náves, obklopenou jabloněmi a chmelnicemi. Upravenou, zelenou a typicky anglickou. Jeremy se naklonil přes okraj a kamsi ukázal. „Podívej, tamhle je Farleigh. Nevypadá z té výšky pěkně úhledně? Capability Brown odvedl s rozvržením zahrad úžasnou práci.“ Zatlačil na knipl a letadlo se sneslo níž. Na dohled se objevilo panství Farleigh, Pamelin dům po předcích vybudovaný v roce šestnáct set, prostorná stavba čtvercového půdorysu z šedého kamene, posazená uprostřed rozlehlého parku se stáječící se příjezdovou cestou, jež vedla kolem okrasných květinových záhonů, jezírka a zeleninové zahrady za ním.

Jeremy nadšeně zavýskl. „Podívej, Bene, mají hosty na čaj! Že bychom je trochu překvapili?“

Letadlo provedlo ostrý náklon a země se stala oblohou. I Benův žaludek se prudce zhoupl. Ben se pevně chytil a zavřel oči. Stroj klesal v kruzích níž a níž, až přeletěl nad jezírkem s ostrůvkem, tím nákladným nesmyslem, a pak nad jezdec-kou cestou lemovanou jírovci, kde jako kluci sbírali kaštany.

Na zadním trávníku bylo vyznačené tenisové hřiště. U stolků vedle zahlédli sedět několik postav v bílém a Soames s dalším sluhou podávali čaj.

„Počítám, že na to, abychom přistáli těsně vedle nich, nemáme dost místa,“ křikl Jeremy. „Škoda že nemají na hlavách takové ty klobouky, které plují po hladině, když je vezme vítr.“

Blížili se od jihu podél jezdecké cesty, přímo prostředkem aleje. Ben byl pořád nadšením bez sebe a necítil strach. Instruktor měl pravdu, říkal si v duchu. Jeremy létá, jako by se pro to narodil. Letoun se vyřítil ze stromoví a všichni byli okamžitě na nohou, ubrusy pleskaly, ubrousky poletovaly a vyplašení hosté ustupovali. Letadlo teď letělo necelý metr nad zemí, pak je pár centimetrů.

Jeremy si všiml slunečních hodin současně s Benem. Stály zapomenuté a ošlehané větrem uprostřed východního trávníku. Ben otevřel ústa a chystal se říct „Pozor, jsou tam –“, když v tu chvíli Jeremy prudce škubl kniplem doprava. Křídlo kleslo, zarylo se do trávy a letadlo poskočilo.

PRVNÍ ČÁST

PAMELA

KAPITOLA PRVNÍ

*Bletchley Park,
květen 1941*

Lady Pamela Suttonová upírala pohled na nudné válečné plakáty pověšené na stěně malé kabiny v chatě číslo tři. Některé z nich optimisticky nabádaly vydat ze sebe to nejlepší a neohroženě sloužit v armádě, jiné naléhavě varovaly před zklamáním ostatních. Za závěsy, které zatemňovaly okna, začínalo svítat. Slyšela ptačí sbor v lese za chatou. Pořád bláznivě, radostně štěbetal stejně jako předtím, než vypukla válka, a bude pokračovat i poté, co tahle hrůza skončí – je jedno, kdy to bude. Běsnění trvá už dlouho a konec je v nedohlednu. Pamela si promnula oči. Po dlouhé noci ji pálily únavou. Podle úředních předpisů neměly ženy během nočních směn pracovat s muži, aby nepřišly o dobrou pověst. Nařízení jí připadalo zábavné, když vzhledem k nedostatku překladatelů jedna z dívek stejně na noční musela. „Upřímně řečeno, nemyslím si, že by některý z těch chlápků ohrožoval moji počestnost,“ nechala se slyšet. „Ty zajímá víc matematika než holky.“

Od té doby ale siláckých řečí mnohokrát litovala. Práce v noci byla krutá. Díkybohu má brzy padla a bude si moct jít lehnout. Stejně se pořádně nevyspí, když jí přes den kolem okna rachotí vlaky.

„Zatracená válka,“ huhlala a dýchala si do dlaní, aby si trochu prohrála prsty. Přestože byl květen, v chatách panovalo v noci chladno a vlhko. Prvního zastavili přiděl koksu. Což nebyla zase taková tragédie; litinová kamna ohavně kouřila a chrlila jedovaté zplodiny. Poslední dobou se žilo bídne. Žádné slušné jídlo. Strava sestávala ze sušených vajec, hovězího v konzervě a párků, které obsahovaly víc pilin než masa. Její domácí zřejmě nevynikala jako kuchařka ani před válkou, ale pokrmy, které připravovala teď, byly naprosto nepoživatelné. Pamela záviděla všem, kdo měli denní směnu. Aspoň mohli obědovat v jídelně, kde se samozřejmě podávalo lepší menu. Mohla zajít naproti a dát si něco k snídani ještě před odchodem z práce, ale po dlouhé noci bývala na jídlo příliš unavená.

Když vypukla válka, chtěla se vrhnout do nějaké užitečné činnosti. Jeremy se nechal naverbovat hned první den, v Královském letectvu ho přijali s otevřenou náručí. V bitvě o Británii patřil k pilotům, kteří obdrželi největší počet vyznamenání. Pak ale provedl, co pro něj bylo příznačné. Při pronásledování vracejícího se německého letounu zabloudil příliš hluboko do francouzského vzdušného prostoru a byl sestřelen. Teď je s dalšími piloty v zajateckém táboře Stalag Luft a už několik měsíců o sobě nedal nikomu vědět. Dokonce ani netušila, jestli ještě žije. Pevně zavřela oči, aby se ubránila slzám. Nikdy neskláněj hlavu, opakovala si – to se v dnešní době očekává. „Musíme jít příkladem,“ hřímal otec

jako vždycky a pro větší důraz udeřil pěstí do stolu. „Nikdy nedovol, aby tě někdo viděl nervózní nebo ustrašenou. Lidi si nás všímají, je naší povinností jim předvést, že se držíme.“

Přesně to byl důvod, proč ji pro tuhle práci vybrali. Její kamarádka Trixie Radcliffová, se kterou byla na jaře roku devatenáct set třicet devět uvedena do společnosti, ji pozvala v Londýně na čaj. Válka tehdy teprve začala a takové vymoženosti jako čaj v hotelu Brown ještě existovaly.

„Jak říkám, Pam, jeden můj známý mě představil jinému a ten by pro nás možná měl práci,“ spustila Trixie nadšeně jako vždycky. „Hledá takové holky, jako jsme my. Z dobrých rodin. Které nebudou vyvádět pitomosti. A nemají sklony k hysterii.“

„Panebože. Jakou práci může nabízet – hodiny etikety pro ženy z pomocných sborů, k pozemním silám nebo pro námořnictvo?“

Trixie se rozesmála. „Nic takového. Mám za to, že jde spíš o něco velmi tajného. Ptal se mě, jestli mi může věřit, že budu držet jazyk za zuby a nepustím si nikde pusy na špacír.“

„No ne,“ vyhrkla Pamela překvapeně.

Trixie se naklonila blíž. „Zřejmě si myslí, že my dvě jsme vychované tak, abychom věděly, co je potřeba dělat. A proto nezklameme a nevyklopíme tajné informace. Dokonce se mě ptal, jestli moc nepiju.“ Rozesmála se. „Lidi v opilosti nejspíš zbytečně moc žvaní.“

„A cos mu řekla?“

„Že jsem chodila na večírky před válkou a od té doby, co je alkohol na příděl, nemám pořádně možnost ukázat, kolik vydržím.“

Pamela se dala také do smíchu, po chvíli ale znovu zvaž-

něla. „Přemyslím, co by s námi mohl mít v plánu? Poslat nás jako špiónky do Německa?“

„Ptal se, jestli ovládám němčinu. Zajímaly ho jazyky, chápeš. Doslova řekl: ‚A jak jste na tom s tím německým?‘, což jsem nejdřív pochopila jako dotaz, jestli nechodím s Němcem. A dostala jsem záchvat smíchu. Řekla jsem mu, že jsme obě dokončily školu ve Švýcarsku a ty válíš jazyky skvěle. Mimochodem, zdálo se, žeš ho vážně zaujala. Když jsem o tobě mluvila, celý ožil.“

„No tedy,“ znovu se podivila Pamela. „Mám dojem, že si neumím samu sebe představit jako tajnou agentku, která svádí německé důstojníky. Ty ano?“

„Ne, zlato. Tebe si opravdu neumím představit, jak svádíš Němce. Vždycky jsi byla moc cudná. Já bohužel mluvím německy s výrazným anglickým přízvukem. Okamžitě by zjistili, že jsem nastrčená. Ale nemyslím si, že jde o špionáž. Ten chlapík se taky ptal, jak mi jde luštění křížovek.“

„Hmm, zvláštní otázka.“

Trixie se naklonila a pošeptala kamarádce do ucha: „Spíš mám dojem, že by to mohlo mít něco společného s dešifrováním kódů.“

Ukázalo se, že její předpoklad byl správný. Obě dívky odjely vlakem z nádraží Euston Station do Bletchley, železničního uzlu hodinu cesty od Londýna. Na místo dorazily téměř za tmy. Nádraží i město vypadaly nevábně. V ovzduší se vznášel závoj prachu z místních cihlen. U vlaku na ně nikdo nečekal, a tak nesly kufry dlouhou cestou podél kolejí, až došly k vysokému plotu s ostnatým drátem.

„A sakra.“ Tentokrát znejistěla dokonce i Trixie. „Moc přívětivě to tady nevypadá, že?“

„Nemusíme do toho jít,“ řekla Pamela.

Podívaly se na sebe a každá si v duchu vroucně přála, aby ta druhá vzala do zaječích.

„Aspoň zjistíme, co po nás budou chtít, a pak můžeme říct, mockrát děkuji, ale raději budu chovat na farmě prasata.“

Obě trochu pookrály.

„Tak jdeme. Sníme, co jsme si nadrobily.“ Trixie dloubla do kamarádky a vykročily k hlavní bráně. Příslušník Královského letectva, který měl právě službu v betonovém strážním domku, o nich věděl. Jejich jména byla poznamenána na archu připevněném svorkou k podložce. Odeslal je do hlavní budovy, kde se měly hlásit u velitele. Nikdo jim nenabídl, že odnese zavazadla, z čehož Pamela neomylně usoudila, že se ocitly v jiném světě, než na jaký jsou zvyklé. Příjezdovou cestu lemovaly řady všedních podlouhlých chat až k hlavní budově. Prostorný dům nechala postavit zbohatlická rodina ve vrcholné fázi viktoriánského období. Představoval směs stylů od zdobného cihlového zdiva přes štíty a orientální sloupky až po zimní zahradu vystupující zpoza jednoho křídla. Noví příchozí z nižších společenských vrstev bývali ohromeni, ale v dívkách, které vyrostly v majestátních domech, zanechalo sídlo opačný dojem.

„Taková obludnost,“ prohlásila Trixie se smíchem. „Rádo-by gotika, co říkáš?“

„Ale výhled je nádherný,“ podotkla Pamela. „Podívej – jezero, mlázi, louky. Tak mě napadá, jestli tu nemají koně, že bychom vyrazily na projížďku.“

„Tohle není večírek, zlato,“ prohlásila Trixie. „Jsme tu kvůli práci. Tak pojď. Ať máme to jednání za sebou a víme, co nás čeká.“

Vstoupily do hlavní budovy a ocitly se v působivém interiéru, v prostředí, na jaké byly zvyklé – zdobně vyřezávané obložení stropů i stěn, vitrážová okna, tlusté koberce. Z postranních dveří vyšla mladá žena nesoucí svazek papírů. Nezdála se nijak překvapená. „Předpokládám, že jste poslední debutantky,“ pronesla a pohrdavě si přeměřila Trixiin norkový límec. „Velitel Travis je nahoře. Druhé dveře vpravo.“

„Moc vřele nás neuvítala,“ zašeptala Trixie, když odložily kufry a stoupaly po okázalém vyřezávaném schodišti.

„Co myslíš, neděláme příšernou chybu?“ zašeptala Pam.

„Na to, abychom se vrátily, je trochu pozdě.“ Trixie jí stiskla ruku a vykročily, aby zaklepaly na naleštěné dubové dveře. Velitel Travis, zástupce hlavního nadřízeného, na ně pohlédl se zjevnou nedůvěrou.

„Tohle není bláznivá projížďka autem, ale tvrdá dřina, dámy. Přesto doufám, že vám bude přinášet uspokojení. Přispějete svým dílem k zastavení nepřítele – je to stejně důležitá práce, jako ta, kterou odvádějí naši chlapci ve službě. A první věc, na kterou tady klademe důraz, je absolutní mlčenlivost. Budete požádány, abyste podepsaly zákon o ochraně státního tajemství. Pak nebudete smět debatovat o své práci s nikým jiným kromě členů vaší buňky. Ani spolu. Dokonce ani s rodiči nebo přítelem. Je to jasné?“

Dívky přikývly, načež Pamela sebrala odvahu a zeptala se: „A co přesně budeme dělat? Zatím nám nikdo nic neřekl.“

Zvedl ruku. „Jedno po druhém, mladá dámo.“ Položil před ně dva archy papíru a dvě plnicí pera. „Zákon o ochraně státního tajemství. Přečtěte si ho a tady podepište, prosím.“ Poklepal prstem na papír.

„Tak podle vás musíme slíbit, že nikdy nevyzradíme, co se tady děje, dřív než se vůbec dozvíme, oč tu běží?“ zeptala se Trixie.

Velitel Travis se zasmál. „Máte kuráž. To se mi líbí. Ale obávám se, že jakmile jste prošly branou, staly jste se osobami, které ohrožují bezpečnost téhle země. A ujišťuji vás, že vaše práce bude mnohem zajímavější a vděčnější než všechno ostatní, co byste mohly dělat.“

Trixie se podívala na Pamela, pokrčila rameny a řekla: „Proč ne? Co můžeme ztratit?“ Vzala pero a podepsala. Pamela se přidala. Později, když byla sama, zjistila, že má být poslána do chaty číslo tři překládat dešifrované německé zprávy. Pamela netušila, co dělá Trixie, protože směly sdílet informace jen se členy své vlastní buňky, ale věděla, že Trixie byla rozladěná, protože nedostala náročnější a atraktivnější práci. Zakládání dokumentů, psaní na stroji v registračce. „Dokážeš si představit nudnější činnost?“ řekla. „Zatímco já třídím materiály, chlapi v chatách pracují se zvláštními stroji, a ještě si přitom užívají zábavu. Kdybych věděla, jaké nudné, podřadné věci tady budu dělat, nikdy bych sem nešla. A co ty? Taky po tobě chtějí nekvalifikované úkony?“

„Kdepak, já budu denně klábosit s Herr Hitlerem,“ odvětila Pamela a při pohledu na kamarádčin obličej vybuchla smíchy. „Dělám si legraci, zlato. Člověk si musí udržovat smysl pro humor za všech okolností. Ani já nepochybuji, že moje práce bude absolutně podřadná. Nakonec, nejsme přece muži, ne?“

A víc Trixie nikdy nepověděla. Silně si uvědomovala význam své práce a věděla, že nedbalost nebo chyba v překladu může znamenat stovky ztracených životů. Bylo jí jas-

né, že obvykle dostává k rozluštění nejméně závažné texty a dešifrováním nejdůležitějších rádiových depeší bývají pověřováni muži. Tu a tam ale cítila uspokojení, že objevila skrytý klenot.

Zpočátku jí její úloha připadala podnětná a vzrušující, ale po roce se cítila vyčerpaná a otrávená. Neskutečnost toho všeho, nervozita a nepřetržitý proud špatných zpráv z bojišť začínaly zmáhat i tak optimisticky založenou osobu, jakou byla Pamela. Chaty byly zařízené opravdu jen nejnutnějším vybavením, takže v zimě mrzla a v létě se potila, holé žárovky visící u stropu neposkytovaly dostatek světla a věčně tu vládlo šero. A po skončení dlouhé směny ji čekal návrat na privát – do ponuré místnosti v penzionu obráceném zadní stěnou k železniční trati. Když se vracela na starodávném kole zpátky do města, přistihla se, že si představuje jaro ve Farleigh – lesy a v prvním květnovém týdnu také koberce ladoněk. Jehněta na loukách. Ranní projížďky na koních společně se sestrami. A zjistila, jak ráda by se s nimi setkala. Musela si ovšem přiznat, že k žádné z nich neměla nikdy blízko s výjimkou Margot, tu neviděla celou věčnost a bolestně ji postrádala. Povahově se sestry hodně rozcházeły – o pět let starší Livvy byla od přírody vážná a upjatá a neustále nabádala ostatní, aby se chovaly slušně.

Pamela si s lítostí uvědomila, že nejmladší Phoebe téměř nezná. Zdálo se, že je bystré děvče a má předpoklady stát se skvělou jezdkyní, ale valnou část života strávila s chůvou stranou od ostatních členů rodiny. A pak tu byla o dva roky mladší Dido, dravě soupeřivá a nedočkavá, kdy už bude dospělá, aby mohla do společnosti – a měla všechno, co měla i Pamela. Jenomže Pamela ji na rozdíl od Margot nevnímala

jako partačku, viděla v ní sokyni a nikdy spolu nesdílely tajnosti.

Vrátila se ke své práci a vtom před ní přistál koš s přepisy. Začínaly přicházet časně ranní zprávy, což bylo dobré. Znamenalo to, že chytrí hoši v chatě číslo šest nastavili Enigmu správně a výsledné tištěné výstupy byly psané běžnou němčinou, nebo alespoň matně srozumitelnou němčinou. Vzala do ruky první štítek. Typex vytvořil dlouhé řady písmen rozdělených do oddílů po pěti. Písmena „X“ znamenala tečky, „Y“ čárky a vlastním jménům předcházela „J“. Pamela pohlédla na první řadu: WUBY YNULL SEQNU LLNUL LX. Tohle přicházelo každý den. *Wetterbericht*. Předpověď počasí pro sektor číslo šest. A „null“ znamenalo, že se nic důležitého neděje. Rychle napsala přeloženou verzi zprávy a vložila ji do koše na materiály k vyzvednutí.

Další řada písmen byla také běžnou záležitostí. ABSTI MMSPR UCHYY RESTX OHNEX SINN. Test odesílaný z německého ústředí pro ověření, že kódy pro daný den jsou funkční. „Děkuji, Hamburku, fungují bezchybně,“ prohodila Pamela s úsměvem, když vkládala přeloženou zprávu do koše. Další zpráva dorazila výrazně poškozená. Polovina písmen chyběla. Zprávy v podobném stavu byly přijímány často a k vyřešení křížovky bylo potřeba značné dovednosti a znalosti německé válečné terminologie. Pamele se podařilo vyvodit, že předmětem zprávy je dvacátá první tanková divize, součást Rommelovy pouštní armády. Následující písmena – FF-I —G jí však zamotala hlavu. Jde o dvě slova nebo dokonce tři? Pokud šlo o více než jedno, pak první mohlo být „auf“, a to ve významu „na“. Upřeně zírala na papír, až se písmena v chabém světle roztančila. Zatoužila roztáhnout

závěsy používané k zatemnění, ale to mohl provést jen správce ve stanovenou hodinu. Bolely ji oči. Odpočinek, pomyslela si. Potřebuji si odpočinout.

Pak znovu zpozorněla a po tváři se jí mihl nadějný úsměv. Zkoušela písmena. *Auffrischung*. Jednadvacátá tanková divize si potřebuje odpočinout a přezbrojit.

Vyskočila a skoro vběhla do vrátnice. Wilson, postarší hlavní strážný, zamračeně vzhlédl. Neschvaloval, že při jeho noční směně slouží ženy, a Pamela ignoroval, jak jen to šlo.

„Mám dojem, že jsem zjistila něco zajímavého, pane,“ řekla. Položila před něj kartičku s původní zprávou i přeloženou verzí. Wilson na text dlouho zamračeně upíral pohled, až konečně zvedl hlavu. „Máte docela bujnou fantazii, že, lady Pamelu?“ On jediný ji zarputile oslovoval titulem. Pro ostatní byla P.

„Ale to přece může znamenat, že dvacátá první tanková divize se stáhla. A to je důležité, nemyslíte?“

Další dva muži u stolu se naklonili, aby viděli, proč ten povyk.

„Možná má pravdu, Wilsons,“ podotkl jeden z nich. „*Auffrischung*. Přijatelné slovo.“ Povzbudivě se na Pamelu usmál.

„Uvidíme, jestli dokážete vymyslet něco jiného, co by dávalo smysl, Wilsons,“ řekl druhý. „Všichni víme, že její němčina je lepší než naše.“

„Ale stejně byste to měl oznámit na velitelství, pro všechny případy,“ řekl první. „Dobrá práce, P.“

Pamela s úsměvem vykročila ke svému stolu. Ve chvíli, kdy zpracovala poslední došlou zprávu, se na druhém konci chaty ozvaly hlasy svědčící o nástupu časné ranní směny. Vzala z věšáku kabát.

„Venku je nádherně,“ poznamenal jeden z mladíků a zamířil k ní. Byl vysoký a hubený a mžoural na svět zpoza tlustých brýlí. Jmenoval se Rodney a byl typickým příkladem pilného studenta z Oxfordu anebo Cambridge, kterého přilákala práce v Bletchley Parku. „Máš štěstí, že si můžeš užívat krásného dne. Dnes odpoledne se hraje rounders, napadá mě. Pokud se ti ovšem tahle hra líbí. Já jsem na ni bohužel úplné kopyto. A večer se tancuje, jenomže ty budeš v práci, vid’?“ Zmlkl a nervózně si prsty prohrábl nepoddajné vlasy. „Počítám, že do kina bys se mnou asi nešla, až budeš mít volno, nebo se mylím?“

„Jsi moc milý, Rodney,“ řekla, „ale upřímně řečeno, o volném večeru bych raději dohnala spánek.“

„No jo, máš trochu kruhy pod očima,“ uznal. Nikdy neprojevil moc taktu. „Tyhle noční směny člověka po nějaké době udolají. Ale děláme to pro dobrou věc, jak se říká.“

„Ano, to se říká,“ přitakala. „Kéž bychom viděli nějakou změnu k lepšímu. Myslím v naší zemi. Jsou to samé špatné zprávy. A chudáci lidé v Londýně zažívají večer co večer bombardování. Jak dlouho to vydržíme, co myslíš?“

„Dokud budeme muset,“ prohlásil Rodney. „Jednoduché jako facka.“

Pamela obdivně sledovala jeho vzdalující se záda. V tuhle chvíli představoval páteř Británie. Vychrtlý, nemotorný knihomol, nicméně odhodlaný vydržet tak dlouho, jak bude potřeba, aby byl Hitler poražen. Šla vytáhnout kolo a rozjela se do města. Poléval ji stud nad vlastní sklíčeností a nedostatkem víry.

Její pokoj v penzionu paní Adamsové ležel směrem k nádraží a vlaky přijíždějící k nástupišti houkaly. Kdyby

tak rodiče viděli, jak teď žiju, pomyslela si Pamela s hořkým úsměvem. Jenomže oni neměli tušení, kde pracuje ani co dělá. Podle zákona o ochraně státního tajemství nesměla nikomu nic prozradit. Nebylo snadné přesvědčit otce, aby jí dovolil odejít z domova, ale dosáhla jednadvaceti let a byla uvedena do společnosti, takže jí sotva mohl něco zakazovat. A když řekla „Chci být užitečná, papá. Říkals, že máme jít příkladem, tak se snažím“, zdráhavě souhlasil.

Sesedla z kola a vedla jej podél chodníku. Hladem a vyčerpáním se jí zvedal žaludek, přesto s povzdechem přemítala, jaká snídaneň ji dnes čeká: žmolkovitá ovesná kaše zadělaná vodou? Chléb osmažený ve výpeku ze skopových žebírek od neděle? Toust tence namazaný margarínem a řídkou marmeládou, když budou mít štěstí. A v duchu zabloudila k dobrotám na stole ve Farleigh: k ledvinkám, slanině, k dušené rýži s rybou, vejcem a zeleninou a k míchaným vajíčkům. Za jak dlouho se dostane domů? Ale když se tam podívá, jak se přinutí k návratu?

U nádraží stála trafika. Pamela zavadila pohledem o stoh novin a titulek na přední stránce. Od začátku války byly tiskoviny vzácné, písmo menší, text hustější a fotografie drobné. Teď si ale ve spodní polovině hlavní stránky *Daily Expressu* všimla fotky muže v uniformě Královského letectva a poznala bodrý úsměv. Vylovila z kapsy dvoupenzi a noviny koupila. *Vynikající pilot, kapitán letectva Jeremy Prescott navzdory všemu prchá z německého zajateckého tábora. Jediný, kdo přežil útěk.* Víc nestačila přečíst. Podlomila se jí kolena a svezla se k zemi.

Kolem se okamžitě shlukli lidé, cizí paže ji zvedaly na nohy.

„Jen klid, zlato. Jsem s vámi,“ řekl čísi hlas.

„Odveď ji k lavičce, Berte, a zajděte někdo do kavárny pro šálek čaje. Je bledá jako stěna.“

Laskavost způsobila, že se z hloubi Pamelina nitra vydral mocný vzlyk. V tom jediném vzlyku z ní uniklo veškeré napětí, dlouhé noci, únavná práce, skličující zprávy. A hned poté jí začaly po tvářích stékat slzy.

Vnímala, že ji kdosi nese a opatrně pokládá na lavičku. A uvědomila si, že pořád drží v ruce noviny.

„Copak se stalo, drahoušku – špatná zpráva?“ zeptala se trafikantka.

Pamela nepřestávala plakat a celá se chvěla. „Ne, je to dobrá zpráva,“ vypravila ze sebe konečně. „On žije. Je v pořádku. Vrací se domů.“

Odpoledne obdržela zprávu, že se má hlásit u velitele Travis. Srdce jí zběsile tlouklo. Co jen provedla špatného? Že by někdo oznámil incident, který se udál na nádraží? Cítila se dokonale trapně, styděla se, že nad sebou absolutně ztratila kontrolu. Tatínek by byl zahanbený, řekl by jí, že ho zklamala. A teď měla strach: vyklopila něco, co neměla? Donesly se jí řeči o lidech, kteří příliš mluvili, porušili slib. Zmizeli a víc je nikdo neviděl. Kolovaly nervózní vtipy o tom, kam se dotyční poděli, ale nikdo se dvakrát nesmál. Mohly totiž být pravdivé.

Jenomže kvůli běžným záležitostem přece člověka nepředvolají k zástupci vedení. Naskočila na kolo a rozjela se zpátky k areálu.

Když vešla, velitel Travis zvedl hlavu od lejster a ukázal na židli vedle stolu. Usadila se na kraj.

„Slyšel jsem, že jste dnes měla malou nehodu, lady Pamelu, je to tak?“ Zneklidněla už při pouhém formálním oslovení.

„Nehodu, pane?“

„Prý jste se složila na ulici před nádražím. Nejdete málo? Já vím, že jídlo někdy nevypadá zrovna lákavě.“

„Jím dost, pane.“

„A co noční směny? Ty se na těle samozřejmě podepíše.“

„Všichni se musíme prostrídat a přispět svým dílem. Ne-užívám si je. Mám dojem, že po noční nikdy spánek nedo-ženu, ale ostatní jsou na tom určitě stejně.“

„A jinak jste úplně v pořádku?“ Významně na ni pohlédl a dodal: „Nechováte mimořádné sympatie k některému z našich mladých mužů?“

Upřímně se rozesmála. „Těhotná nejsem, jestli si to myslíte.“

„Nepřipadáte mi jako omdlévací typ.“ Naklonil se blíž. „Tak co se děje?“

„Promiňte, pane. Cítím se hloupě. A máte pravdu, běžně se mi takové věci nestávají.“

Zalistoval v její složce. „Jak dlouho jste odtud nevytáhla paty?“

„O Vánocích jsem strávila pár dnů doma, pane.“

„V tom případě jste zralá na dovolenou.“

„Ale v chatě číslo tři máme podstav. Nebylo by dobré, abych...“

„Lady Pamelu. Očekávám od našich lidí prvotřídní práci. Nemůžu dovolit, aby dřeli, až se z toho sesypou. Vezměte si týden volna.“

„Ale není, kdo by mě nahradil, a nemáme...“

„Kdy vám končí kolečko směn?“

„V závěru týdne.“

„Tak potom jeďte domů.“

„Ale pane...“

„Je to příkaz, lady Pamelu. Jedte domů. Odpočiňte si a vraťte se v plné síle.“

„Ano, pane. Děkuji.“

Teprve na schodišti jí naplno došlo, co nová situace obnáší. Pojede domů. A Jeremy je zpátky v Británii. V bezpečí. Možná už dorazil do Nethercotu. Na světě bylo najednou zase dobře.

KAPITOLA DRUHÁ

*Panství Farleigh
poblíž Sevenoaks, Kent
květen 1941*

První si toho všiml hoch hajného. Za rozbřesku byl venku zkontrolovat pasti (válečný přidělový systém měl za následek, že na jídelním lístku byl králík dokonce i ve velkém domě). Této povinnosti se ochotně ujal, miloval venkovskou volnost a samotu. Nepřestával žasnout nad rozlehlou krajinou a záplavou zeleně, nad nezměrnou klenbou oblohy podobnou skleněné kupoli. Po bytě ve Stepney a uličce s úzkým proužkem ušmudlaného nebe mu Farleigh stále připadalo příliš nepravděpodobné na to, aby bylo skutečné.

Toho rána se vracel s prázdnýma rukama. Hajný měl podezření, že si jistí mladíci z vesnice občas přivlastnili králíka nebo koroptev, a vyhrožoval, že nastraží pasti na pytláky. Ta představa dodávala hochově každodenní povinnosti vzrušující nádech. Uvažoval, jaké by to bylo, kdyby našel chyceného v pasti některého ze starších kluků z vesnice – z těch, kteří ho tak rádi sekýrovali a šikanovali, protože byl skrček

a nepatřil k nim. Zrychlil, aby byl doma dřív. V břiše mu kručelo, měl chuť na ovesnou kaši a vejce, opravdová vejce, žádnou sušenou hmotu, která chutnala jako karton. Zdálo se, že bude teplé a příjemné časné letní ráno. Nad loukami setrvaly cáry mlhy a ranní ptačí sbor přehlušovalo hlasité volání kukačky.

Chlapec vyšel z lesa do rozlehlého parku kolem velkého domu. Opatrně se rozhlížel, jestli nezahledne stádo jelenů, protože těch se pořád trochu bál. Hladký trávník byl posetý košatými duby, kaštany a buky a vzadu se nad jejich korunami zvedal jako hrad z pohádky velký dům. Chtěl vykročit po pěšině vedoucí k domku, když vtom zahlédl v trávě cosi hnědého a taky něco dlouhého a lehkého, trochu se třepotajícího, vypadalo to jako velký poraněný pták. Netušil, co by to mohlo být. Opatrně zamířil tím směrem. Pořád měl na paměti, že na venkově číhá plno nečekaných nebezpečí. Když přišel blíž, zjistil, že v trávě leží muž. A možná byl po smrti. Měl na sobě uniformu a ležel obličejem dolů, nohy i ruce nepřírozeně zkroucené. Z batohu na zádech trčely šňůrky připojené k čemusi, co vypadalo jako dlouhé cáry bílé látky. Chlapci chvíli trvalo, než si uvědomil, že má před sebou parášutistu. Nebo jeho ostatky, protože tělo leželo nehnutě, bez života a potrhaný padák sebou bezútešně pleskal v mírném větru. Hoch pochopil, že dotyčný doslova spadl z nebe.

Chvíli stál a uvažoval, co dělat. Trochu se mu zvedal žaludek, protože tělo bylo zle potlučené a tráva kolem potřísněná krví. Než se vzpamatoval, zaslechl dusot kopyt a břinkání uzdy. Zvedl hlavu. Tryskem se k němu blížila dívka na tlustém bílém poníkovi. Měla na sobě drahou výstroj, helmu potaženou sametem, jezdecké kalhoty a sako. Když přijela

blíž, poznal, že je to lady Phoebe, nejmladší dcera z velkého domu. S hrůzou si uvědomil, že jestli ji nezastaví, kuň dotyčného roznese na kopytech. Rozběhl se k ní a mával rukama.

„Stát!“ křičel.

Poník zastavil prudce, až mu podklouzla kopyta, zaržál a nervózně se vzepjal na zadních, ale dívka se držela v sedle pevně.

„Co si myslíš, že děláš?“ spustila. „Zbláznil ses? Málem jsem kvůli tobě spadla. A Snízek tě mohl udupat.“

„Touhle cestou nesmíte, slečno,“ řekl. „Stalo se neštěstí. Nechtějte to vidět.“

Ohlédl se. „Z nebe spadl člověk. Je úplně napadrt. Hroznej pohled.“

„Spadl z nebe?“ Natahovala krk, aby viděla do dálky. „To jako anděl?“

„Voják,“ řekl. „Myslím, že se mu neotevřel padák.“

„Páni. To je strašné. Chci se podívat.“ Snažila se pobídnout poníka kupředu, ale ten pořád frkal a nervózně poskakoval.

Chlapec se jí znovu postavil do cesty. „Nedívejte se, slečno. Takový věci nejsou pro vaše oči.“

„Samozřejmě že se podívám. Nejsem žádná citlivka. Viděla jsem řezníka, jak porážel vepře, a to bylo opravdu příšerné. Jak to prase řičelo. Rozhodla jsem se, že už nikdy nebudu jíst slaninu. Jenomže tu já zbožňuju, takže to netrvalo dlouho.“

Pobídla poníka a přiměla chlapce, aby ustoupil stranou. Zvíře nervózně popošlo o pár kroků a zůstalo stát. Cítilo, že blíž jít nechce. Phoebe se postavila v sedle a napnula zrak.

„No nazdar,“ vyjekla. „Musíme to někomu říci.“

„Měli bychom to povědět těm chlápům od armády. Je to jeden z nich, nebo nejni?“

„Není,“ opravila ho. „Máš strašné vyjadřování.“

„Do háje s vyjadřováním, slečno, jestli se neurazíte.“

„Je mi to jedno. A žádné *slečno*. Jsem lady Phoebe Suttonová a měl bys mě oslovovat *mylady*.“

„Promiňte.“ Spolkl slovo *slečno*, které se mu dralo na jazyk.

„Musíme to povědět mému otci,“ prohlásila. „Koneckonců, je to jeho pozemek, a i když ho teď využívá armáda, pořád patří k Farleigh. Pojd'. Uděláš nejlíp, když půjdeš se mnou. A přestaň mi vykat.“

„Do velkého domu, slečno? Totiž, mylady?“

„Jistě. Papá vstává brzy. Ostatní budou ještě spát.“

Vykročil po boku poníka.

„Ty jsi ten kluk, co bydlí u našeho hajného, že?“

„To souhlasí. Jmenuju se Alfie. Přijel jsem loni v zimě ze Smoke.“

„Smoke? Co to má znamenat? Něco s dýmem?“

Uchechtl se pro sebe. „Takhle my z East Endu říkáme Londýnu.“

Zkoumavě na něj pohlédla. „Moc tě tady nevidám.“

„Jsem celý den ve škole ve vesnici.“

„A jak se ti tam líbí?“

„Ujde to. Ostatní se po mně vozí, protože jsem na svůj věk malej, a nemám nikoho, kdo by se mě zastal.“

„Ale to je nemilé.“

Zvedl hlavu a pohlédl do jejího nadutého drobného obličej. Tvářila se ohromně sebejistě, spokojená sama se sebou. „Pokud sis náhodou nevšimla, tak lidi nejsou milí,“ řekl. „Je válka. Ti chlapíci, co každou noc létají nad Londýnem, shazují bomby a nestarají se, koho zabijou – ženy, děti, starý lidi... Je jim to jedno. Viděl jsem po bombardování mrtvý

dítě. Leželo na ulici a vypadalo, že vůbec není zraněný. Šel jsem k němu, že ho zvednu, a ono bylo úplně studený. A jindy jsem viděl ženu, běžela po ulici a křičela. Tlaková vlna jí strhala z těla všechno oblečení a víš, co ta ženská křičela? „Můj chlapeček. Je pohřbený pod sutinami. Zachraňte někdo mého chlapečka.“

Phoebein výraz zjehl. „Byls rozumný, žes odjel ze Smoke sem,“ řekla. „Kolik je ti let?“

„Jedenáct, skoro dvanáct.“

„Mně je čerstvě dvanáct,“ prohlásila hrdě. „Doufala jsem, že ve třinácti mě pošlou do školy, ale teď, když je válka, k tomu asi nedojde. Moje sestry měly kliku, ty do školy šly.“

„Chceš říct, žes nikdy nechodila do školy?“

„Ne. Celou dobu mám vychovatelku. Učit se věčně sama je hrozná nuda. S mými sestrami to bylo jiné, ty měly jednu druhou a vychovatelku zlobily a podváděly ji. Já jsem jim přibyla tak nějak nechtěně. Dido říká, že jsem přišla na svět náhodou.“

„A kdo je Dido?“

„Moje sestra Diana. Je jí devatenáct. Rozčiluje se kvůli válce, protože loni měla debutovat.“

„Cože měla?“

Phoebe se rozesmála, ale nebylo to jen obyčejné *ha ha*, její smích zněl poněkud falešně a nadřazeně. „Ty nic nevíš, vid? Holky jako my mají svou první sezónu, kdy jsou představovány u dvora. Chodíme tančit a měly bychom si najít manžela. Ale Dido místo toho zůstala trčet tady a umírá nudou. Ty starší už do společnosti uvedené byly.“

„A vdala se?“

„Livvy se vdala. Ale ona byla vždycky spořádané dítě, jak

tvrdí Dido. Vzala si nudného Edmunda Carringtona a už přivedla na svět dědice.“

„Cože, komplice?“ zeptal se Alfie a znovu ji rozesmál.

„Ale kdepak. Mám na mysli, že porodila syna, který je potřeba k tomu, aby jednoho dne zdědil titul. Naším rodičům se zplodit syna nepodařilo, což znamená, že až papá umře, Farleigh přejde do rukou vzdáleného bratrance a my všechny se můžeme jít klouzat, jak říká Dido. Ale já myslím, že si dělá legraci. Takové věci se v dnešní době nedějí, ne? Zvlášť když je válka.“

Odmělčela se, zatímco Alfie vstřebával informace, a pak pokračovala: „Ale ostatní se pravidly moc neřídily, což papá rozčiluje. Margot odjela do Paříže studovat módní návrhářství a potkala tam pohledného Francouze. Když měla možnost, neodešla a teď uvízla v Paříži a nevíme, co s ní je. A Pam – tak ta je moc milá a opravdu bystrá. Chtěla jít na univerzitu, ale papá řekl, že vzdělávání žen je ztráta času. Myslím, že měla někoho, kdo si ji chtěl vzít, ale ten muž odešel ke Královskému letectvu, sestřelili ho a teď je kdesi v zajateckém táboře v Německu. Takže je to všechno smutné. Tahle příšerná válka kazí všem život.“

Alfie přikývl. „Můj táta je s armádou v Jižní Africe. Málokdy od něj dostaneme zprávu, a když už, je to jen kousek papíru a většinu slov stejně začernil cenzor. Když naposledy přišel lístek, máma plakala.“

Alfie kráčel rychle vedle ní, aby stačil poníkovi, a zároveň k ní mluvil, takže sotva popadal dech. Prošli po měkké trávě parkem a ocitli se na okraji původních zahrad. Pořád tu v dokonalých řadách rostly růžové keře a kvetoucí trvalky, ale záhony teď byly zarostlé a růže neprostříhané. Trávník byl

z jedné strany zrytý a proměněný v další zeleninovou zahradu. A na nádvoří za nimi, kde kdysi zastavovala auta, nyní stála v řadách zamaskovaná vojenská vozidla.

Tak blízko k velkému domu Alfie nikdy nepřišel. Užasle zíral. Jednou ho vzali do Buckinghamského paláce, tohle sídlo bylo stejně rozlehlé a impozantní. Postavené z šedého kamene, trojpodlažní, střechu na obou koncích zdobily věžičky. Zepředu se zvedala dvě křídla a vytvářela tvar písmene E, přičemž střední linku písmene představoval hlavní vchod. Jeho sloupy podpíraly trojúhelníkový štít zdobený antickými hrdiny v bojových postojích. Vznešený dojem však kazila skupinka vojáků, kteří se právě se smíchem loudali po schodech a kouřili. Další vojáci postávali kolem vozidel různých tvarů a velikostí a z druhé strany domu se ozýval dusot vysokých bot a povely poddůstojníka vedoucího výcvik. Mužstvo právě provádělo ranní nástup.

Blížili se k nim dva důstojníci, mířili k džípu. „Hleďme, slečna, vyrazíte na projížďku, že?“ prohodil jeden z nich přívětivě.

„Už jsem se vrátila, děkuji,“ odpověděla Phoebe upjatě. „Právě odvádíme poníka do stájí.“

Sotva minuli vojáky, shlédla na Alfieho. „Nezmiňuj se před mým otcem, že jsem se byla projet sama. Zlobil by se. Bez podkoního nemám nikam jezdit. Ale je to hloupost. Na koni rajtuju skvěle, kdežto podkoní stárne a nerad jezdí tryskem.“

Alfie přikývl. Teď když se blížili k domu, svíral se mu žaludek. Až moc dobře si vzpomínal na den, kdy sem přijel. Poprvé cestoval vlakem ze Smoke, jak říkal Londýnu, coby dojemný človíček – vyhublý a na svůj věk příliš malý, v krača-

sech o číslo větších, odhalujících kostnatá kolena samý strup. Z nosu mu teklo, utíral si ho hřbetem ruky a rozmazával tak nudle po tváři. Není divu, že až jako poslední z evakuovaných dětí našel někoho, kdo byl ochotný se ho ujmout. Slečna Hempton-Hatchettová, místní soudní úřednice a kapitánka skautů, ho nakonec naložila na zadní sedadlo svého morrise a odvezla do Farleigh.

„Budete si ho muset vzít vy, lady Westerhamová,“ prohlásila tónem, který stavěl do pozoru generace skautek. „Nikdo jiný zkrátka není k mání a vy máte větší dům než my všichni ostatní.“

Načež odjela a nechala hocha stát na místě a s posvátnou úctou zírat na mramorovou vstupní halu se zbraněmi a portréty předků, kteří na něj s nelibostí shlíželi.

„Zatracená drzost,“ vybuchl lord Westerham, když mu lady Westerhamová novinku oznámila. „Co si ta prokletá ženská myslí, že je, že nás takhle komanduje? Kam si ti zpropadení lidé myslí, že toho spratka asi tak dáme? Dvě třetiny domu už si zabrala armáda. Jsme nuceni obývat jedno mizerné křídlo, a zrovna to zatraceně nevyhovující. Copak si myslí, že ubytuju dítě z londýnské chudinské čtvrti na polním lůžku ve své ložnici? Nebo by měl spát v jedné posteli s některou z našich dcer?“

„Nekřič, Roddy,“ řekla lady Westerhamová smířlivým tónem. Po třiceti letech byla na manželovy výlevy vzteku zvyklá. „Hrozně přitom koulíš očima. Je válka. Musíme pomoci podle našich možností a většina lidí má určité dojem, že máme víc, než si zasloužíme.“

„A tak máme dovolit dítěti z brlohů, aby si v našem domě dělalo, co se mu zlíbí? Nedivil bych se, kdyby tady štíplo stří-

bro. Kdepak, Esme. Jednoduše to nejde. Jak si mám v pracovně užívat džin s tonikem, když nikdy nevím, jestli mě ten malý Londýňan nevyruší? Pověz té ženské Hemp-tentononc, že to nemůžeme udělat, a hotovo.“

„Ale to ubohé dítě přece musí někde najít střechu nad hlavou, Roddy,“ řekla vlídně lady Westerhamová. „Nemůžeme ho poslat zpátky do rozbombardovaných ulic. Jeho rodiče jsou možná po smrti. Jak by ses cítil, kdybys byl najednou vytržený ze známého prostředí?“

„A co nájemní farmáři?“

„Ti už si jedno dítě vzali.“

„A co služebnictvo, které bydlí mimo sídlo? Nemají volný domek?“

„Dítě přece nemůžeš ubytovat v prázdném domku.“ Zmlkla a zamyslela se. „Mám to. Robbinsovi určitě mají volný pokoj, protože jejich syn narukoval. Robbins není dvakrát příjemný člověk, to ti povím. Ale jeho paní je vynikající kuchařka. To malé škvrně potřebuje vykrmit.“

Alfie stál celý rozechvělý v hale a rozhovor vyslechl. Netušili, že nejvíc ze všeho se bál, aby nemusel zůstat v takovém domě, kde by ho neustále trápil strach, že potká ducha nebo něco rozbije. Domek s dobrou kuchařkou, to znělo mnohem líp.

„Jsme tady. Podrž chvíli uzdu, než sesednu,“ řekla Phoebe a Alfie se vmžiku vrátil do současnosti. Uvědomil si, že Phoebe je zvyklá udílet příkazy. Provedl, co mu řekla, třebaže koně se ještě nikdy nedotkl. Poník klidně stál a Phoebe uvolnila nohy ze třmenů a přehoupla se dolů. Pak zamířila ke stájím a Alfie s poníkem kráčeli za ní. Sotva zašli za roh, rozběhl se k nim podkoní. Byl celý rudý a mával rukama.

„Neměla byste brát Snížka na projížďku beze mě, Vaše Jasnosti. Víte, co říkalo jeho lordstvo.“

„Nesmysl, Jacksone. Vždyť víte, že jezdím skvěle.“ Phoebe vzdorovitě hodila hlavou a zdálo se, že poníkovo chování je odrazem jejího, protože málem vyškubl Alfiemu otěže z rukou.

„Já vím, že jste velmi dobrá jezdkyně, mylady,“ řekl. „Myslím si, že váš otec se spíš obává vojáků, kteří se tady potloukají. Už tady není bezpečno, dokonce ani na našich pozemcích.“

Phoebe zružověly tváře, ale řekla: „Můžete převzít Snížka. Musím povědět otci něco důležitého.“

Podkoní převzal poníka a Alfie se vydal za Phoebe k domu. Musel popoběhnout, aby ji dohonil, stoupala už po hlavním schodišti. Na okamžik ho přepadlo pokušení nechat ji být – mohl nepozorovaně zmizet a vrátit se do domku hajného, kde, jak věděl, na něj čekala snídaně. Phoebe se ale v poslední chvíli obrátila a podržela dveře dokořán. „Tak dělej, Alfie, spěš si,“ řekla netrpělivě.

Vstupní hala působila stejně odstrašujícím dojmem, jak si ji pamatoval; jejich kroky se odrážely na mramorem dlážděné podlaze a ozvěna stoupala až k vymalované stropní klenbě. Po hlavním schodišti právě scházela skupina důstojníků.

„Povíme to jim,“ zašeptal Alfie Phoebe.

„Pozemek patří mému otci, jak jsem říkala. On to musí vědět první,“ prohlásila Phoebe. Minula důstojníky, kteří jí cestou přes halu kývli na pozdrav, a pak zahnula doleva. Po celé délce budovy vedl dlouhý ochoz, nyní však zatlučený přepážkou z překližky opatřenou dveřmi s nápisem: *Byt rodiny – soukromé prostory*. Phoebe otevřela dveře a Alfie se ocitl na ochozu s dubovým obložením. Vysoký strop zdobi-

ly pozlacené rytiny tudorovských růží a na stěnách visely po celé délce trofeje zvířat a tapiserie znázorňující lovecké scény. Alfimu to všechno připadalo znepokojivé, ale Phoebe rázovala dál a nezdálo se, že by ji něco vyvedlo z míry.

Na konci haly vešli do dalšího sálu se schodištěm po straně, zdaleka ne tak impozantním jako to hlavní. Phoebe se rozhlédla. „Jenom doufám, že je otec vzhůru. Určitě je.“

Sotva zazněl její hlas, objevil se majordomus. „Vy už jste se byla projet, mylady? Je příjemné ráno –“

„Viděl jste už otce, Soamesi?“ přerušila sluhu Phoebe. „Musím ho najít. Je to důležité.“

„Před pár minutami jsem ho viděl scházet ze schodů, mylady, ale nejsem si jistý, kam šel. Přejete si, abych se po něm porozhlédl?“

„To je v pořádku. My ho najdeme. Pojd', Alfie,“ řekla Phoebe a vykročila hlavní chodbou lemovanou rodinnými portréty. „Papá?“ zavolala. „Papá? Kde jsi?“

Lord Westerham seděl u snídaňového stolu a chystal se zdolat hromadu tradičního *kedgeree*, tedy uzené tresky s rýží. *Díkybohu za uzené ryby*, pomyslel si. *Jedna z mála věcí, kterou pořád stojí za to jíst*. U místních prodejců se však už neobjevovaly moc často vzhledem k tomu, že rybolov v Severním moři se stal nebezpečnou záležitostí. Pokud ale tu a tam byly uzenáče k mání, prodavač dal pokaždé do Farleigh vědět a odložil jich pár pod pult. „Já vím, jak má jeho lordstvo uzené ryby v oblibě,“ říkala prodavačova žena. Za starých dobrých časů mívali dva uzenáče ke každé snídani. Teď je paní Mortlocková musela většinou použít pro přípravu *kedgeree* a pochutnat si na tradiční uzené tresce se poštěstilo málokdy.

Sotva vložil sousto do úst, zaslechl povyk a v okamžiku, kdy si uvědomil, že hlas patří jeho dceři, Phoebe vtrhla dovnitř.

„Tak to ty děláš takový nemístný rámus?“ mračil se na ni a mával vidličkou. „Copak tě vychovatelka nenaučila slušnému chování?“

„Naučila, papá, vždycky říká, že dáma nikdy nezvedá hlas, ale tohle je naléhavé. Já jsem tě zkrátka musela okamžitě sehnat. Našli jsme tělo. Tedy objevil ho Alfie a zabránil mi, abych přes ně přejala.“

„Cože? Co to má znamenat?“ Lord Westerham odložil vidličku a zabodl pohled do Alfieho. Snažil se rozpomenout, kdo je ten kluk a co dělá v jeho snídaňovém pokoji.

„Tělo, papá. Vzadu na louce. Ten člověk spadl z oblohy. Je to dost hrozné, ale musíš tam jít.“

„Neotevřel se mu padák,“ dodal Alfie, ale sotva se k němu lord Westerham obrátil a zlostně na něj pohlédl, litoval, že nezůstal zticha. Lordův rozhněvaný pohled zpod hustého obočí ho silně vyvedl z míry. Alfie nervózně polkl, vrhl pohled ke dveřím a uvažoval, jestli by dokázal utéct.

„Co jsi dělal na mém pozemku? Nedivil bych se, kdybys pytláčil,“ prohlásil lord Westerham.

„Kdepak, sire. Bydlím u vašeho hajnýho, vzpomínáte si na mě?“ řekl Alfie.

„Hmm, ano. Tak to jsi ty.“

„Posílá mě časné ráno kontrolovat pasti,“ pokračoval Alfie. Viděl jsem, že tam něco leží, ale nevěděl jsem, co to je, a tak jsem se šel podívat a byl to nějaký chlápek, úplně na maděru. Hrůza. A pak směrem k němu přijížděla tryskem vaše dcera, a tak jsem ji zastavil. Říkala, že bychom to měli povědět nejdřív vám.“

„Velmi správně. Velmi správně.“ Lord Westerham odložil ubrousek a vstal. „Nejlepší by asi bylo, kdybyste mě odvedli na místo, abych se podíval sám, co říkáte?“

Zlostně pohlédl na dva anglické setry, kteří vycítili, že se pán někam chystá, a okamžitě vyrazili ke dveřím. „A zařídte, ať se ti zatracení psi nedostanou ven. Nechci, aby čenichali kolem mrtvol.“ Pohlédl na ně z výšky. Psi nadšeně vrtěli nadýchanými ocasy a upírali k němu oči. Jeho tón zjhl, takhle nikdy nemluvil ani s dětmi: „Promiň, St. Johne. Omlouvám se, Missie, holka. Tentokrát vás s sebou vzít nemohu.“ Rychle je popleskal po hlavě. „A teď zůstaňte,“ přikázal jim a oba si sedli a vypadali znepokojeně. Když trojice došla na konec dlouhého ochozu, Phoebe se ohlédla. Psi poslušně seděli v kuželu světla.

KAPITOLA TŘETÍ

*Farleigh, kuchyně
květen 1941*

„Co má znamenat to pozdvižení, pane Soamesi?“ vzhledla paní Mortlocková s umoučenými lokty od kuchyňského stolu, sotva hlavní sluha prošel dveřmi pokrytými kulečnickovým sukmem, které oddělovaly prostory pro služebnictvo od bytu rodiny. „Mladá Elsie povídala, že když nesla nahoru slečně Livvy horkou vodu, zaslechla křik.“

„Lady Phoebe se zdála být nanejvýš rozrušená,“ pronesl pan Soames klidným a odměřeným tónem jako vždy. „Celý rozhovor jsem neslyšel, ale zachytil jsem cosi o nějakém těle.“

„O těle? To snad ne. A co ještě?“ Paní Mortlocková si otřela ruce, až se do vzduchu vznesl oblak mouky. „Ubohá lady Phoebe. Neříkejte mi, že našla nějaké tělo. Takový šok by mohl jemnou dívku, jako je Phoebe, duševně rozhodit.“

Pan Soames se usmál. „Řekl bych, že lady Phoebe je stejně otrlá jako kdokoliv z nás, paní Mortlocková. Ale jak říkáte, představa, že tady ve Farleigh bylo nalezeno nějaké tělo, je nanejvýš znepokojivá.“

„Kde ho našla, pane Soamesi? A je to někdo, koho známe?“ Celá zvědavá poođešla paní Mortlocková od mísy s těstem.

„Nic takového jsem neslyšel. Jen že našla tělo. A vzhledem k tomu, že právě přišla a měla na sobě jezdecké oblečení, člověka nenapadne nic jiného, než že k tomu muselo dojít někde na okolních pozemcích.“

„To ty vojáci,“ ozvala se od dřezu služebná Ruby. „Jsou celý nadržený.“

Paní Mortlocková zalapala po dechu.

„Ruby, kde jsi slyšela takové vyjadřování?“ dožadoval se odpovědi pan Soames. „Tohle bych zrovna v tomto domě od služebnictva nečekal.“

„Mám to od Elsie,“ řekla Ruby. „Povídala to Jenny. A ta to má z filmových časopisů. V Hollywoodu se pořád baví o sexu. Elsie každopádně říkala, že ty vojáci jsou celý nadržený. Když leštila klepadlo, jeden z nich ji pozval, ať s nimi jde do hospody.“

„Doufám, že je odkázala do patřičných mezí,“ řekla paní Mortlocková. „Promluvte s ní, pane Soamesi. Nemůžeme dopustit úpadek mravů jen proto, že je válka.“

„Promluvím s ní, to je nanejvýš jisté, paní Mortlocková. Takhle to dopadá, když tu na věci nedohlíží žádný správce ani starší sluha. Mladí mají roupy.“

„A povídali, co to bylo za tělo?“ zajímala se dál paní Mortlocková.

„Vsadím se, že sem vylákali nějakou holku z vesnice, přiměli ji, aby jim byla po vůli, a ona pak vyděšená umřela,“ pokračovala Ruby.

„Tak dost,“ usadil ji pan Soames. „Takové řeči už tady nechci slyšet.“

„A Ruby bude mít naštěstí plné ruce práce s mytím nádobí a škrábáním brambor, takže je nepravděpodobné, že by některého z vojáků potkala,“ řekla paní Mortlocková a varovně na Ruby pohlédla. „A jestli sebou nehodí, zpozdíme se s obědem. Nevím, co na to poví jeho lordstvo, až zjistí, že zase podáváme zeleninový koláč, ale lístky na maso už máme do konce měsíce vybrané.“

„Zdá se mi nespravedlivé, aby rodina nemohla jíst maso, když vlastní farmu a chová všechny ty zvířata.“

„Ta zvířata, Ruby. Tvoje mluva opravdu není nic, co by lahodilo uchu,“ vzdychl pan Soames.

„Já si vážně nestěžuji,“ řekla paní Mortlocková. „Vím, že se máme líp než většina ostatních, a je jen dobře, aby se ti, kdo pěstují zeleninu a chovají zvířata, rozdělili s ostatními, kteří žijí ve městech, ale vymýšlet chutná jídla, když přiděl masa činí čtvrt libry týdně na osobu, to vážně není jednoduché.“

„A mně se zdá nespravedlivé, abych trčela v kuchyni a myla nádobí, když můžu vydělávat slušné peníze v továrně,“ hudrala si Ruby napůl pro sebe.

„A v které továrně by tě asi tak vzali?“ vybafla paní Mortlocková. „Pro práci v továrně musíš být bystrá a hbitá, a ty máš obě ruce levé. Nevydržela bys tam ani jediný den. Kdepak, holka. Ty můžeš být vděčná, že tě Její Jasnost přijala sem. Jinak bys byla holka od pomocných sborů, co za mrazivého deště vykopává brambory.“

„To by mi nevadilo. Aspoň bych si měla s kým povídat,“ řekla Ruby. „Co odešli sluhové, není tady žádná zábava, zbyla nám jen Elsie a Jenny a pokojská a chůva Její Jasnosti.“

„Nám také není moc do smíchu, Ruby,“ řekl pan Soames. „Já nejsem nijak nadšený, že ve svém věku a po tolika

odsloužených letech roznáším jídlo a zastávám práci sluhy. Ale dělám ji s radostí, protože vím, že tahle rodina je na mně závislá. Hlavně nesmíme rodinu zklamat. Snažíme se, aby se zdálo, v tomhle domě všechno běží jako vždycky. Je to jasné?“

„Ano, pane Soamesi,“ řekla Ruby poslušně.

„Neměli bychom poslat lady Phoebe horkou čokoládu s brandy?“ navrhla paní Mortlocková. „Brandy je prý na šok nejlepší, je to tak?“

„Jak znám mladé, lady Phoebe je spíš nadšená než vyděšená, že našla tělo, paní Mortlocková, a teď do sebe určitě ládu je pořádnou snídani, která ji uklidní.“ Pan Soames se usmál a vykročil ke dveřím.

Phoebe právě vyšla z ložnice, když se otevřely jiné dveře v hale a z nich vykoukla hlava s kalnýma očima. „Tos byla ty, kdo tady pobíhal sem tam a všechny budil, sotva se rozbřesklo?“ zeptala se lady Diana Suttonová mrzutě. Byla oblečená v modrém hedvábném pyžamu a světlé mikádo měla pocuchané.

„Rozednilo se před pár hodinami, Dido,“ řekla Phoebe. „Byla jsem se už projet a nikdy neuhodneš, co jsem objevila.“

„Už se nemůžu dočkat, až mi to povíš. Umírám zvědavostí.“ Lady Diana vyšla do haly a okázale lhostejně a světácky se opřela o dveře. „Že bys našla houby? Nebo snad zahlédla lišku?“

„Bylo to tělo, Dido.“

„Tělo? To jako lidské? A mrtvé?“

„Těla obvykle bývají. A tohle bylo rozhodně mrtvé. Vypadlo z letadla.“

„Jak to víš?“

„Protože ten člověk měl u sebe pozůstatky padáku, který se neotevřel, jak měl.“

„Páni.“ Dido najednou zapomněla na světácké způsoby. „Řeklas to papá?“

„Ano, šel to oznámit lidem od armády.“

„Počkej chvíli,“ řekla Dido. „Něco na sebe hodím a ukážeš mi ho, než ho odnesou.“

„Myslím, že papá by se to nelíbilo,“ namítla Phoebe, „zrovna když jedná s vojáky.“

„Nebud' taková protiva, Feebs,“ podotkla Diana. „Dobře víš, že si musím jediné vzrušení, které tady s největší pravděpodobností zažijeme, užít co nejvíc. Nevím jak ty, ale já umírám nudou. Je to nespravedlivé. Měla jsem mít svoji první společenskou sezonu. Možná jsem se dokonce mohla zasnoubit s francouzským hrabětem jako Margot. Místo toho mám kolem sebe jen otravné vojáky a postarší farmáře a papá mě nepustí ani do Londýna. Dokonce mi ani nedovolí, abych vstoupila do pomocných ženských sborů a pracovala na farmách, tvrdí, že zemědělství dělníci myslí jen na jedno. Copak neví, že já právě po té jedné věci prahnu?“

„A co to je?“ vyzvíдалa Phoebe. „Kluk?“

„Sex, zlato. Zatím tomu nerozumíš, ale jednoho dne pochopíš, oč běží.“ Zpražila Phoebe pohledem. „Já tuhle stupidní válku nenávídím. A na to tělo se podívám, ať mi ho ukážeš, nebo ne.“ Obrátila se, zašla do ložnice a bouchla za sebou dveřmi, až se obrazy zdobící stěny nebezpečně zatřáslly na skobách.

KAPITOLA ČTVRTÁ

*Louka ve Farleigh,
květen 1941*

„Nuže?“ Lord Westerham pohlédl na důstojníka, který stál vedle něj. „Jeden z vašich, že?“ Nijak ho netěšilo, že si Královský Západokentský pluk zabral jeho dům, ale plukovníka Pritcharda, jejich velícího důstojníka, snášel velmi dobře. Byl to gentleman, člověk na svém místě a sám si přidělával problémy, když se snažil zajistit, aby armáda rušila co nejméně.

Plukovník při pohledu na mrtvé tělo poněkud změnil barvu v obličeji. Tento muž nevelkého vzrůstu, upravený, s úhledným malým knírkem, nepůsobil jako příslušník ozbrojených sil. Nemít na sobě uniformu, nikdo by ho za vojáka nepovažoval – spíš za městského gentlemana nebo bankovního ředitele. Ustoupil z trávy nasáklé krví. „Naši muži z letadel nevyskakují,“ prohlásil. „Jsme výhradně pěší vojsko.“

„Ale má na sobě vaši uniformu, ne?“

„Těžko říct. Trochu podobná je.“ Plukovník se zamračil. „Ale jak jsem řekl, pokud by některý z mých mužů dostal

svolení k seskoku, měl bych o tom vědět. A kromě toho by mi mělo být nahlášeno, že je nepřítomen a z jakého důvodu.“

„Tak jaký teď zvolíme postup?“ dožadoval se lord Westerham odpovědi. „Nemůžeme ho nechat ležet na louce, aby mi plašil jeleny. Někdo ho bude muset odstranit. Neměli bychom povolat místní policii, ať tělo přepraví do nejbližší márnice?“

„Takové řešení mi nepřipadá nijak zvlášť vhodné,“ řekl plukovník. „Ten chlap má přece jenom na sobě uniformu. To bude záležitost armády. Někdo bude vědět, kdo to je, nebo spíš byl. Někdo musel vydat rozkaz, aby ten nešikovný parašutista včera v noci seskočil – ale proč zrovna tady, na to vám odpovědět nedokážu.“

„Možná ve větru nabral jiný směr.“

„To sotva, včera skoro nefoukalo,“ namítl plukovník Pritchard. „A podle toho, v jaké poloze ten ubožák leží, soudím, že ho vítr moc neunášel. Ale mohli bychom se podívat na jeho identifikační známky, pak aspoň budeme vědět, kdo to je a odkud pochází.“ Při té představě se znechuceně zachvěl.

Sklonili se a obrátili tělo. Jako by pohnuli pytle podivných nesourodých věcí, jako by žádná kost nezůstala celá. Tentokrát se zachvěl i lord Westerham. Přední část těla dotýčeného byla zakrvácená, obličej k nepoznání. Plukovník se odvrátil, rozepnul mu vrchní knoflík uniformy a vytáhl identifikační známky. Stěží poznali, která je červená a která zelená, a šňůrka, na níž visely, teď byla lepkavá a strupovitá. Mouchy už tělo objevily a přilétaly v hejnech. Jejich bzучení zaplňovalo klid louky. Plukovník Pritchard vyndal z kapsy nůž a šňůrku odřízl.

„Teď z nich nic nevyčtu. Budou potřebovat umýt od krve.“

Vytáhl naškrobený bílý kapesník a opatrně do něj známky zabalil.

„Tak vidíte, že patřil k vašim.“ Lord Westerham ukázal na mužovo rameno. Skrz krev a špínu rozpoznali nápis *Královský Západokentský*.

„Panebože.“ Plukovník vytřeštil oči. „Co si představoval? Že skočit z letadla je totéž jako vydat se na divokou projížďku nebo provést nějakou vylomeninu? Měl kamarády v RAF a chtěl nás všechny překvapit, až mezi nás spadne rovnou při ranním nástupu? Doufám, že jeho osud ostatní od takové pošetilosti odradí.“

Diana seběhla po schodech dolů a pokračovala ven. Neušly jí kradmé pohledy vojáků, když procházela kolem, a pro sebe se usmála. Měla na sobě červené plátěné kalhoty a bílé tílko za krk – v tuto denní dobu na něj sice bylo ještě trochu chladno, zato jí ohromně slušelo. Na nohy si obula páskové boty na klínu zdobeném splétanými provázky. Na konci prvního trávníku měla boty zmáčené rosou a trochu litovala, že si nevzala propínací svetr. Podobné myšlenky ale zmizely, jakmile se přiblížila k hloučku vojáků, kteří právě nakládali na nosítka tělo zakryté plachtou. Opodál stála sanitka. Muži k ní zvedli hlavy a v jejich tvářích spatřila ohromení a uznání.

„Raději se víc nepřibližujte, slečno,“ řekl jeden z nich a přistoupil, aby ji zadržel. „Obávám se, že došlo k ošklivému neštěstí.“

„Ona není *slečna*. Je to dcera jeho lordstva,“ opravil ho postarší muž se seržantskými prýmký. „Musíte ji oslovovat *mylady*.“

„Promiňte, mylady.“

„S tím si nedělejte starosti. Mě všechna ta hloupá pravidla dvakrát nezajímají. Jmenuji se Diana. A přišla jsem se podívat na tělo.“

„Raději se nedívejte, slečno, dejte na moje slova,“ nabádal ji postarší muž. „Je to hrůza. Chudák chlap.“

„Myslíte si, že byl špion?“ vyzvídala Diana. „Slyšeli jste o německých špionech, kteří se sem nechávají vysadit, že?“

Uchechtli se.

„Jestli byl špion, pak měl na sobě naši uniformu,“ namítl postarší. „Ne, podle mého názoru plnil výcvikovou misi, která se šeredně nepovedla, trouba jeden.“ Vtom si uvědomil, ke komu mluví, a protáhl obličej. „Omluvte prosím moje výrazy, Vaše Jasnosti.“

„Nejspíš na něm zkoušeli nějaký nový prototyp padáku,“ přidal se další voják. „Spoustu nám toho vůbec neřeknou a používají nás jako pokusné králíky.“

Jeho přátelé souhlasně přikyvovali.

„Měl prsten, blbec mizernej,“ prohodil mladý znechuceně.

„Tak byl tedy ženatý, vidíte?“

„Byl to zatracený hlupák,“ pokračoval mladík.

„Ale proč?“ nechápala Diana. „Hlupák, že se oženil?“

„Ne, Vaše Jasnosti. Proto, že kdyby se při skoku prstenem zachytil, utrhlo by mu to prst.“

Dianu zamrazilo. Všimla si, jak snadno o takových věcech mluví. Jenomže tihle vojáci za sebou měli boje ve Francii a útěk od Dunkerku. Viděli po svém boku umírat kamarády. Další nepovedený seskok je nijak nevyvedl z míry.

„Jak dlouho si myslíte, že tady zůstanete? Víte to?“

„Co se mě týče, už napořád,“ řekl starší.